

skab at se, om vi kan kombinere præcise udviklingskontrakter på nogle overordnede mål med budgetto.

Søren Kolstrup (EL):

Ministeren kommenterede ikke nærmere mit spørgsmål omkring studenterindflydelse, og derfor vil jeg gerne gentage det. Netop fordi der i bemærkningerne står, at alle har interesse i de studerende som en aktiv og engageret medspiller i relevante fora på universiteterne, så vil jeg gerne høre, hvad det er for overvejelser, ministeriet gør sig med hensyn til studenterindflydelse og de kollegiale organers beføjelser.

Hvis ministeren ikke kommer nærmere ind på det, så kunne jeg jo forledes til at tro, at det afsnit udelukkende er blevet sat ind, fordi man siger: Nå ja, der skal jo også stå en lille smule om studenterindflydelse. Så jeg håber, at ministeren meget detaljeret kan gå ind på afsnittet. Jeg tænker på side 21 nederst.

Så synes jeg, det var et interessant indlæg, ministeren havde, for jeg forstod pludselig, at udviklingskontrakterne ikke havde nær den betydning, som man havde lagt op til. Altså til os, der har været mere end kritiske over for dem, er der blevet sagt: Nej, der er ikke tale om detaljestyre, og det dér eksempel med patenter var nærmest lidt af en misforståelse. Nej, det eneste, der er tilbage med udviklingskontrakterne, sådan forstod jeg nærmest ministeren, er, at man siger: Nå ja, de diskussioner, man har haft på universiteterne med hensyn til langtids- og strategiplanlægning, skal nu være forpligtende.

Men hvis udviklingskontrakterne kun skal forstås på sådan en måde, så bliver det springende punkt til gengæld, som et par andre har været inde på, hvor gensidigheden ligger. Hvad er det, ministeren, ministeriet har at yde konkret i forbindelse med en sådan kontrakt, så den kan blive andet og mere end den langtids- og strategiplanlægning, som ligger i forvejen? Der synes jeg vi mangler nogle svar.

Endelig vil jeg gerne støtte den linje, der hedder: Tænk sig, om man kunne få nogle flerårige aftaler, der kunne skabe tryghed og først og fremmest tryghed omkring grundforskningen. Det tror jeg vi må anse for den vigtigste målsætning, og det vil være utrolig vigtigt, om den debat kunne blive gjort mere konkret og forpligtende. Selvfølgelig kan det lade sig gøre, men det afhænger jo af, om der er et flertal af partier.

Forskningsministeren (Jan Trøjborg):

Jeg skal forsøge at give en kommentar om ikke andet til de udsagn, der er kommet.

Fru Hanne Severinsen spørger, om det nu ikke er et problem, at det udspil, vi havde til udviklingskontrakter, nu blot er blevet en forkortet liste. Jeg mener for det første ikke, at der alene er tale om en forkortet liste. Jeg mener, at der er tale om præcisering af de temaer, vi meget gerne vil diskutere, og jeg mener, det er forkert at diskutere, om den ene liste er den rigtige eller den anden liste er den rigtige. Det, der er rigtigt at diskutere, er: Er der de rigtige emner på listen? Er det de rigtige temaer?

Jeg mener, det er de rigtige temaer. Jeg har ikke hørt en eneste ordfører i dag grundlæggende sætte spørgsmålstegn ved de temaer, som vi har forsøgt at skitsere. Jeg tror, det er de rigtige temaer, og det vil vise sig, om det også er de temaer, universiteterne selv er optaget af. Jeg tror, vi skal tage fat på det kvalitative og nemlig spørge: Er det de rigtige emner, vi har taget op?

Dernæst er der hele spørgsmålet om tryghed, tryghed og tryghed, og jeg ved ikke hvad. Evig forandring – er det ikke også en slags tryghed, havde jeg nær spurgt. Dette med, at vi bilder os ind, at vi skal lære sådan at strø lidt sukker på bekymringer rundt omkring ved at sige tryghed og tryghed, budgetgaranti, og hvad ved jeg, hænger mig en lille smule ud af halsen.

Hvis man f.eks. havde forestillet sig, at vi skulle indgå en aftale med den borgerlige regering i 1993 for at sikre tryghed for universiteterne, der havde været udsat for så meget forfærdeligt i de foregående år, havde det jo betydet, at man ikke havde kunnet lave en omprioritering i Folketinget og meget hurtigt kunne anlægge en ny politisk linje, hvor man sagde: Nu vil vi satse på grundlæggende nye investeringer. Det er en ny politik, det er en ny kurs på vores forskningsinstitutioner.

Og det dér med at tro på, at man kan give en grundlæggende tryghed som noget absolut og fundamentalt for universiteterne, tror jeg er forkert i budgetmæssig sammenhæng. Det vil altid være sådan, at Folketinget vil være nødt til at prioritere i forhold til de generelle økonomiske muligheder. Sådan vil det også være i fremtiden.

Det, vi gerne vil sige til universiteterne, er, at hvis man ændrer de grundlæggende betingelser, som man kan se afspejlet i den vedtagne finanslov med tilhørende budgetoverslagsår, ja,